

dle svého tvrzení povinen, z kteréhož důvodu mu též od B. 5.500 K bylo vyplaceno, nyní již zřídil; st-lé pokládají okolnost tu za rozhodnou, ježto se domnívají, že k jejich odsouzení vedla právě okolnost, že v době vynešení rozsudku zřízení bytu toho nebylo ještě provedeno. Tomuto nazírání st-lů nasvědčuje znění jejich původní žádosti za obnovu, v níž uvádějí, že prý byli odsouzeni k pokutě s odůvodněním, že E. do vynešení rozsudku nesplnil své povinnosti zříditi onen byt, a podobně i v odvolání ze zamítavého výroku I. instance dovolávají se toho, že prý úřad II. instance odůvodnil svůj rozsudek tím, že E. nesplnil úmluvy uzavřené s Janem B. nezřídív onoho bytu.

Leč toto pojetí oněch trestních rozsudků zřejmě odporuje spisům. Úřad první instance, jak ve svém rozsudku jasně vyslovil, shledával skutkovou podstatu trestního činu již v tom, že st-lé si vymínili a dali si zaplatiti od B. onu částku 5.500 K mimo smluvené nájemné, ježto po jeho názoru již to bylo vedlejším ujednáním přičítícím se § 20 zák. č. 85/23 a to i v případě, kdyby částka ta byla skutečně vymíněna k účelu st-li tvrzenému, totiž ke zřízení jiného bytu pro L-ovou. Týmž způsobem posoudil po stránce právní danou trestní věc i úřad II. instance, jak jeho výrok neponechává o tom žádných pochybností. Zmínil-li se nad to i o tom, že onen byt nebyl ostatně ve skutečnosti pro L-ovou vůbec zřízen, nelze ze zmínky té ve spojení s ostatním doslovem rozsudku II. instance nikterak dovozovati, že by úřad nebyl shledal skutkové podstaty trestního činu st-lům za vinu daného, kdyby okolnosti té nebylo, a že by je byl tudíž v tomto případě obžaloby sprostil. Úřad III. instance pak odvolav se toliko na důvody stolice nižší, přijal taktéž toto právní stanovisko za své.

Jestliže však trestní rozsudky podle svého znění a patrného smyslu neuznaly okolnost, že onen byt v době provádění trest. říz. ještě zřízen nebyl, za podstat. součást skutk. podstaty přestupku, pro nějž st-lé byli odsouzeni, nelze ani v tom, že Ludvík E. byt ten dodatečně skutečně prý zřídil, spatřovati faktum, které ať samo o sobě, ať ve spojení s tím, co bylo již v původním trestním řízení předneseno, činilo by pravděpodobným zastavení řízení nebo sprostění st-lů z obžaloby nebo alespoň jejich potrestání pro čin ohrožený nižší trestní sazbou, než dle níž byl trest již přisouzený vyměřen.

Neshledal-li tudíž žal. úřad právě tak jako obě nižší instance správně v okolnosti té (t. j. v skutečném zřízení onoho bytu) a pouze o ni byla žádost o obnovu řízení opřena, — dostatečný důvod, aby obnovu řízení povolil, neodporuje tento jeho závěr ani spisům, ani zákonu, a bylo stížnosti v tomto směru zatmítnouti jako bezdůvodné. — — — — —

Č. 6024.

Zásobování. — Policejní právo trestní: Překročení maximálních cen zakládá přestupek § 14, odst. 4 vlád. nař. č. 516/1920 jen tehdy, stalo-li se na veřejném tržišti, nikoliv stalo-li se v místnosti obchodní nebo živnostenské mimo trh.

(Nález ze dne 4. listopadu 1926 č. 22.053.)

V ě c: Emerich H. v Š. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o přestupek překročení maximálních cen.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu v Š.z 24. května 1923 uznán byl st-1 vinným přestupkem § 14 odst. 4 vl. nař. 516 ex 1920, jehož se dopustil tím, že dne 4. května 1923 na své porážce prodával kilogram hovězího masa za 14 Kč na místo stanovené jednotné ceny 12 Kč, a odsouzen k trestu uzamčení na dobu 5 dnů a 500 Kč peněžité pokuty. Rozsudek tento byl v řádném postupu instancí nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Odstavec 4, § 14 cit. vl. nař. stihá trestem toho, kdo překročuje prodejní ceny, vyhlášené jako přípustné pro tržní obchod. Citov. trestní norma zařazena jest do oddílu, nesoucího společný nadpis: »Obchod na trzích.« Již z tohoto společného nadpisu onoho oddílu je zřejmo, že všemi těmito předpisy upraven byl obchod na trzích, t. j. na veřejných občasných tržištích (a contr. provozu ve stálých obch. nebo živn. místnostech). Trestní norma § 14 pak rovněž výslovně mluví v bodě 1, 2, a 3 o návštěvnických trhu, obeslání trhu a o dopravě předmětů potřeby na trh, o dodržení tržních hodin, v bodě 4. o překročení prodejních cen vyhlášených jako přípustných pro tržní obchod, a v předposlední větě konečně o možnosti vyloučení vinníka z trhu.

Nemůže býti proto pochybnosti o tom, že předpisy právě citované vztahují se na provoz na veřejných tržištích a nelze tudíž předpisů těch použítí všeobecně také na provozování obchodu nebo živnosti mimo trh.

V daném případě st-1 již v adm. řízení výslovně popřel, že překročení prodejních cen masa, jež se mu za vinu klade, bylo by se stalo na trhu, tvrdě, že svoji živnost řeznickou provozuje již od řady let ve svých stálých úřadem schválených živn. místnostech. Také žal. úřad, jak z adm. spisů nutno jest souditi, vycházel při posuzování věci z téhož skutkového základu. Nešlo-li však o tržní obchod, subsumoval žal. úřad již z tohoto důvodu neprávem činnost st-lovu pod ustanovení § 14, odst. 4 cit. vl. nař. a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 6025.

Mimořádná opatření. — Policejní právo trestní: Přijetí kauce v cizozemských platidlech bankou, která k obchodu s cizozemskými valutami oprávněna není, zakládá skutkovou povahu přestupku podle § 2 vl. nař. 644/1919.

(Nález ze dne 4. listopadu 1926 č. 22.055)

V ě c: Zikmund G. v B. proti civilní správě Podkarpatské Rusi o přestupek nedovoleného obchodování s cizími valutami.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozsudkem policejního komisařství v Beregsázu z 27. března 1924 byl st-1 Zikmund G. uznán vinným přestupkem § 2 vl. nař. č. 644 ex 1919, jehož se dopustil tím, že koncem roku 1921 přijal jako